

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 2161

гр. Варна, 29.04.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, XI СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Св. Стоянов

като разгледа докладваното от Николай Св. Стоянов Частно гражданско дело № 20223100100897 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.622 ГПК и чл.623 ГПК.

Образувано е по молба на Д. Й. ИВ. (М.), ЕГН: *****, предявена срещу К. ИГ. М., ЕГН:*****, за **признаване изпълняемост и за допускане на изпълнение** в Република България на изпълнителен лист, издаден на 04.03.2016г. по дело №15-0564309-3-6N на Общия съд на провинции Саксония-Анхалт, Саксония и Тюрингия, Република Германия, с предмет сумата от общо 645 038евро, дължима според вписаното в изпълнителния лист от К.М., като наследник на Игор М., заедно с Александър М. и Максимилиан М..

Молбата не е обоснована с абсолютно никакви твърдения, с изключение на издаването на изпълнителния лист и позоваването на две норми от ГПК.

За да се произнесе по същество по молбата съдът взе предвид следното:

Производството по признаване и допускане изпълнението на решения и актове, постановени в други дъжави – членки на ЕС, е уредено в разпоредбите на чл.621-623 ГПК и в съответно приложимия нормативен акт на общностното право. В настоящия случай молителят не е навел никакви твърдения относно характера на вземането си от ответника, което препятства пряката проверка за наличие на предпоставките за уважаване на отправената молба.

Въпреки горното и само на база приложенията към молбата може да се предположи, че се касае за вземане за 643 000евро – „претенция за равен дял на съпруга срещу починалия Игор М.“, както и за 2038евро – съдебни разноски, за които суми е издадена заповед за плащане от съд в Германия. Ако това е така, то би следвало да бъде приложим за случая Регламент (ЕО) №1103/2016г. на Съвета за изпълнение на засиленото сътрудничество в

областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения по въпроси, свързани с имуществения режим между съпрузи, тъй като съгласно чл.1, пар.1 от него той се прилага за имуществени отношения между съпрузи, а същевременно според чл.1, пар.2, б.А от Регламент (ЕО) №1215/2012г. на Съвета за компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, последният не се прилага за имуществени права, произтичащи от брачни правоотношения, респективно Регламент (ЕО) №2201/2003г. на Съвета изобщо не регламентира такива имуществени въпроси. Освен това съобразно член 69, пар.1 от Регламент (ЕО) №1103/2016г., същият се прилага за образуваните производства след 29.01.2019г., като настоящото, а ако производството е било образувано по-рано, признаването и изпълнението по този регламент може да се осъществява в съответствие с разпоредбите на глава IV, ако правилата за компетентността съответстват на тези, предвидени в разпоредбите на глава II от същия. Ето защо и предвид нулевите твърдения на молителя по отношение предпоставките на молбата, относно тях би следвало да се приложи Регламент (ЕО) №1103/2016г. на Съвета.

По арг. от чл.622, ал.3 и ал.4 ГПК, на осн. чл.623, ал.1, изр. последно ГПК и на осн. чл.49 от Регламент (ЕО) №1103/2016г. на Съвета (наричан занапред „Регламента“) производството е едностранно пред първата съдебна инстанция и предвижда конституирането на насрещна страна едва при и след уважаване на молбата. А преценката, която дължи първоинстанционният съд, е формална за наличие на изискванията на чл.622 ГПК и чл.623 ГПК, за приложението към молбата на изискуемите според Регламента документи и за липсата на някое от основанията за недопускане до признаване и изпълнение по чл.37 и други от Регламента – само на базата на представените материали и без потенциалните насрещни възражения.

Съгласно чл.36, пар.1 от Регламент (ЕО) №1103/2016г. „решенията“, постановени в държава членка, се признават в другите държави членки, без да се изисква каквато и да е специална процедура, освен правилата на въпросния Регламент и националната уредба според чл.45 от Регламента. Съобразно дефиницията на чл.3, пар.1, б. „г“ от Регламента, „решение“ означава всяко решение по въпрос от имуществения режим между съпрузи, постановено от съд на държава членка, независимо от наименованието на решението, включително решение за определянето на разходите или разноските от служител на съда. В този смисъл само такъв акт подлежи на процедура по признаване и допускане до изпълнение. Дори приложното поле да се разшири и до аналогични актове за одобряване на съдебна спогодба по имуществените въпроси; влязла в сила заповед за изпълнение или плащане относно тях; или други с подобни белези, очевидно се касае до актове от или под санкцията на съд, чрез които са установени и уредени съответните имуществени отношения помежду съпрузите или бившите такива. В настоящия случай молителят не претендира признаване и допускане изпълнение нито на решение, нито на споразумение с одобрение от съда, нито дори на влязла в сила „заповед за плащане“, а търси допускане изпълнение на вече издаден изпълнителен лист. Издаденият изпълнителен лист обаче не е акт по същество

по имуществените въпроси между съпрузите, а е пряк изпълнителен титул, който поради това не е сред предвидените в чл.36, пар.1 вр. чл.3, пар.1, б. „г“ от Регламента, „решения“ или актове с друго наименование, но аналогични последици, който да следва да бъде признаван и допускан.

Извън горното съгласно чл.37, б. „б“ от Регламент (ЕО) №1103/2016г., решението не се признава, когато е произнесено при неявяване на ответника, ако исковата молба или равностоен документ не са били връчени на ответника своевременно и по начин, който да му позволи да организира защитата си, освен ако ответникът не е упражнил правото си да оспори решението, въпреки че е имал възможност да направи това. В настоящия случай молителят не се позовава на „заповедта за плащане“, а на издаден и представен изпълнителен лист. Видно от указанията към гърба на изп. лист, същият може да се обжалва в срок от две седмици, който тече от датата на връчване на известието. Макар към материалите да е представено „удостоверение за предаване на пощенска пратка“, видно от удостоверяването в него, същата не е връчена на длъжника, а е вписано „опитам да предам ...предаването на документа не беше възможно в жилището/офиса...депозирах документа в пощенската кутия“. В този смисъл съдът не може да приеме за несъмнено, че изпълнителният лист е връчен на длъжника и той е бил в реална възможност да се защити срещу него. От друга страна българският съд не познава чуждото право и не може да го издирва при едностранна и бърза процедура по чл.622-623 ГПК. Затова и на осн. чл.37, б. „б“ от Регламент (ЕО) №1103/2016г. следва молбата да бъде отхвърлена, ако изобщо самият „изпълнителен лист“ би подлежал на процедура по чл.622-623 ГПК, което не се сподели в предходния абзац от съда.

Освен изложеното следва да се посочи, че в издадения изпълнителен лист е обективизирано, че К.М. „е задължен заедно с Александър М. и Максимилиан М.“. Така не става ясно нито кой или кои са длъжниците по изпълнителния лист, нито в какво съотношение. Ако се приеме, че титулът е срещу трима длъжници, то те също следва да са страна в процеса по чл.622-623 ГПК, отделно че не е ясно К.М. точно за какъв по размер дълг отговаря, съответно разделно или солидарно. Това има значение за настоящата процедура, доколкото по арг. от чл.37, б. „а“ от Регламент (ЕО) №1103/2016г., решението не се признава, ако противоречи на правният и общественият интерес в държавата.

Воден от горното съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата вх. при ВОС №9665/20.04.2022г. на Д. Й. ИВ. (М.), ЕГН: *****, предявена срещу К. ИГ. М., ЕГН:*****, за признаване изпълняемост и за допускане на изпълнение в Република България на изпълнителен лист, издаден на 04.03.2016г. по дело №15-0564309-3-6 N на Общ съд на провинции Саксония-

Анхалт, Саксония и Тюрингия, Република Германия, с предмет сумата от общо **645 038**евро, дължима според вписаното в изпълнителния лист от К.М., като наследник на Игор М., но заедно с Александър М. и Максимилиан М., на осн. чл.622 ГПК и чл.623 ГПК.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд – София, в двуседмичен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____